

VISKY ANDRÁS

Átszállások

HÉT REPÜLŐTÉRI FELJEGYZÉS

(TŐLED NEM)

Csak tőled nem óvott meg
az óvszer, minden mástól
egyébként, amitől nem
tartott egyikünk sem.

*

(VÉGRE)

Későn értettem meg, hogy a követ
csak belülről lehet elhengeríteni.
A vereség váratlan összkomfortja

kápráztatott el, a befogadó
sötétség, meg a legjobb ízléssel
elkészített sziklaüreg ismerős

illata, nem feledve a frissen
szótt szemfedő váratlan fényeit.
Magamra venni mások vereségét is:

nem kívánhatja tőlem senki. Végre
az öngyűlölet napi kis szertartásait
szeretném élvezni, örökkön örökké.

*

(FALVÉDŐ)

Ha én test vagyok,
Te vagy a szarkofág.

Ha lélek vagyok,
Te vagy a perzselő szél.

Ha kimondott szó vagyok,
Te vagy az emlékezetkiesés.

*

(VALAMI FÉNY)

A számkivettetés
kegyelmi fordulatára
vártál, a megváltó
nincstovábbra, amit
emberi elme föl sem
foghat, a még háborgó
test meg a legkevésbé.

Látványos kiűzetés,
igen, ebben bíztál,
amikor a vereség
régteől fogva ismerős
mozdulatával kivontad
magad a másik testből,
valami fényt hagyva
hátra magadból, valami
fényt hozva el belőle.

Arra vártál, hogy
vérszomjas kutyákkal
kergessenek a dombháton
vagy a beteg fák között
a mérges völgyben,
a végleges összeomlásig.

De nem, senki nem
követett a tarkódba
lihegve, még csak kérdő
pillantást sem vetett
rád egyetlen lélek sem,
amikor elvegyültél a
ruhatár felé nyomuló
felbolydult tömegben.

*

(TÜKÖR)

Lehull egy keskeny, ezüst
színű levél, vissza-
visszaráng, egymás tükrében

a ringás és a csupasz ág,
gazdátlan mozdulat, – lehull
egy fénylő levél a tóra.

Lehull egy ezüst tóraolvasó,
élesen peng az üres, tetőtlen
zsinagóga kövén, visszakup

még a rebbenő, csontra száradt
kéz felé, hirtelen huzat fut
át, lobog a gazdátlan tóra.

*

(ISTEN KEZE)

– Ismerlek, mint a tenyeremet.

– A tenyerét csak a vak ismeri.

*

(ESTI IMA)

Nem lehet meg nem történtté
tenni a soha meg nem történt.